

[Ministeren for Grønland.]

som følge af, at et areal udnyttes på en anden måde end hidtil, har jeg imidlertid ikke fundet det rigtig at imødekomme, idet en sådan regel efter min opfattelse vil blive overordentlig vanskelig at administrere og må formodes at give anledning til et urimelig stort antal erstatnings-sager for domstolene.

De problemer, en råden over arealer måtte medføre for en hidtil kollektiv udnyttelse, må forventes at kunne løses konkret.

Idet jeg i øvrigt nærmere henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen) (KF):

Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om anvendelse af kernekraft som energikilde i Danmark*.

Forslaget er identisk med det af regeringen fremsatte forslag i samlingen 1975-76, og årsagen til dets fremsættelse er, at regeringsforslaget trods sin hastende karakter ikke blev gennemført i sidste samling og stadig ikke er genfremsat.

Om forslagens hastende karakter sagde handelsministeren ved fremsættelsen i sidste samling bl. a.:

»Vi må se i øjnene, at den energikilde, som vi i øjeblikket er næsten 100 pct. afhængige af, produceres og handles under forhold, der ligger uden for det danske samfunds indflydelse, og vi må indrette os på, at olien vil blive en stadig knappere og stadig forholdsmeetsigt dyrere energikilde.

Intet land – industrialiseret eller på udviklingsstadiet – tør lade disse problemer ligge. Energipolitikken er blevet et centralt led i landenes økonomiske og sociale politik.

Dette har særlig gyldighed for Danmark, hvis hele situation desværre i enestående grad er udsat. . . .

Tiden er nu inde til, at folketinget vurderer og tager stilling til vor energipolitiske fremtid. . . .

Den eneste nye energikilde, vi i dag umiddelbart kan gå i gang med at udnytte, er kernekraften. Der er her tale om en energikilde, hvis teknik er kendt, og hvis produktionsapparat og brændstofbasis er kommercielt tilgængelig. En beslutning om opførelse af kernekraftværker her i landet giver således en aktuel mulighed

for i løbet af 10-15 år i væsentligt omfang at nedsætte el-produktionens afhængighed af olie og kul. . . .

Regeringen har afvejet de med kernekraftens anvendelse forbundne problemer og er herefter af den opfattelse, at også Danmark må tage denne energikilde i anvendelse. Regeringen finder, at de miljø- og sikkerhedsmæssige spørgsmål er tilstrækkeligt belyst. . . .

Det danske samfund kan ikke fortsat tillade sig at afvise anvendelse af kernekraft som energikilde, og slet ikke, når henses til vores næsten totale olieafhængighed. I dette perspektiv må også tages i betragtning, at de lande, vi normalt sammenligner os med, og som vi samarbejder med om de internationale energiprogrammer, for længst har taget denne energikilde i anvendelse.«

Ved fremsættelsen erklærede regeringen endvidere, at den måtte »finde det nødvendigt, at der nu træffes beslutning om den foreslåede energipolitiske målsætning og om de elementer i planen, som kan give et fast grundlag for de kommende års energipolitik.«

I bemærkningerne til regeringsforslaget var det fremhævet, at statsministeren i sin åbnings-tale til folketingsåret 1975-76 anførte, at tinget ville få lejlighed til at tage stilling til anvendelsen af kernekraft som energikilde i Danmark senere i folketingsåret 1975-76.

Det var også allerede dengang på høje tid, at Danmark skulle sætte arbejdet med opførelse af atomkraftanlæg i gang, for næsten alle andre lande var – som handelsministeren også erkendte det – i fuld gang. Men alligevel standsede regeringen op i sidste øjeblik. Og siden har vi end ikke set det her i folketinget. Det er simpelt hen ikke blevet genfremsat.

Det er uhyre sjældent, at et forslag, som en regering har investeret så mange kræfter og så megen overbevisning i, simpelt hen lægges i skrivebordsskuffen.

Det er en forsinkelse, der vil koste dyrt. Man forhaler udviklingen. Man hindrer en nødvendig planlægning og udbygning, der skal sikre danske borgeres levestandard i kommende årtier.

Da vi i det konservative folkeparti har fundet det nødvendigt, at beslutningen om atomkraft træffes så hurtigt som muligt, har vi besluttet at fremsætte dette lovforslag – efter at vi først gentagne gange har bedt regeringen om at genfremsætte det. Da regeringen åbenbart ikke har kunnet skabe flertal i sin folketings-

[Ninn-Hansen.]

gruppe – eller i regeringen – for en fremsættelse, er det hermed gjort. Det er så op til folketinget at skabe det flertal, det drejer sig om, og det nærer jeg fuld fortrøstning til også vil blive tilfældet.

Som også nævnt af regeringen ved fremsættelsen i fjor er lovforslaget af en sådan karakter, at det efter krav fra 60 af folketingets medlemmer efter sin vedtagelse kan underkastes folkeafstemning. Det konservative folkeparti har ikke bedt om en sådan folkeafstemning og vil ikke bede derom. Men vi kan og vil naturligvis ikke fratage vælgerne deres ret til at få forslaget til endelig afgørelse ved en folkeafstemning, hvis 60 modstandere af loven i folketinget benytter deres grundlovshjemlede ret til at kræve dette.

Vi anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kjærulff-Schmidt) (FP):

Jeg tillader mig herved at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om visse hovedlande-vejsstrækninger. (Ophævelse af bemyndigelsen til at lade anlægge Vallensbæk-Tårnby-motorvejen)*, idet jeg vedrørende motiveringen for fremsættelsen skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Karen Thurø Hansen) (KF):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte *for- slag til lov om ændring af lov om folkepension. (Ændring af regler om udbetaling af pensions- tillæg)* med det formål, at folkepensionister, som ikke oppebærer førtidspension, får samme folkepension. Med andre ord: at pensionstillæg- get udbetales fuldt ud til disse folkepensionister.

Med hensyn til finansieringen af forslaget skal jeg henvise til den sociale pensionsfond og de tanker, som mit parti tidligere har gjort gældende her i tinget om at bruge den kommende udvidelse af folkepensionsudbetalingerne (som følge af udbetalinger fra den sociale pensions- fond) til først og fremmest at løse spørgsmålet om samme pension for alle.

Som det fremgår af bemærkningerne til lov- forslaget, er vi i dag i Danmark i den situation, at folk, der gør en indsats gennem opsparring eller arbejde, risikerer at få en lavere nettoind- komst end de, der afstår fra denne indsats.

Det fremhæves ofte, at mange ældre har det

bedst, hvis de ikke helt afbryder kontakten med arbejdsmarkedet, men vi straffer dem, hvis de følger dette råd.

Vi mangler og kommer i de følgende år i uhyggelig grad til at mangle privat opsparring, men vi ser altså eksempler på, at samfundet ikke alene tager frugten af opsparringen, men herudover et rent kontant straffebeløb fra folk, der sparer op. I betragtning af, at aldersoms- opsparringen er en af de væsentligste former for privat opsparring, forekommer det mig tvivl- somt, om vi nogen sinde får orden i den dan- ske økonomi, hvis vi stadig straffer dem, der sparer op til deres pensionisttilværelse.

Som også eksemplet i de bemærkninger, som ledsager lovforslaget, viser, er der flere fakto- rer, der spiller ind, når de ældre skaffer sig en ekstra indtægt, og når samfundet helt eller del- vis fratager dem denne indtægt. Vi er indstillet på også at overveje flere foranstaltninger, der kan være med til at løse problemet. Men vi mener, at den foranstaltning, der har mulighed for at virke bedst og hurtigst, er at indføre samme folkepension til alle.

Også historisk er det naturligt. Da vi indfør- te folkepensionen, var det jo netop, fordi den skulle tilfalde alle ældre. Da vi foretog den store revision i 60'erne, var vi på nippet til at gennemføre dette princip fuldt ud, men faldt tilbage på pensionstillægget med en 60 procents aftrapning. Denne aftrapning halverede vi med virkning fra 1. april 1973, og mit parti mener, at det nu er på høje tid at tage det sidste skridt henimod fuld folkepension.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Jeg skal herved tillade mig for folketinget at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændring af overgangsbestemmelse)*.

Med gennemførelsen af lov nr. 311 af 10. juni 1976 blev der indført en ensartet dagpen- gesats for nyuddannede, som i de fleste tilfæl- de var lavere end den normale dagpengesats.

For ikke at forringe dagpengene for dem, der aktuelt havde indrettet sig på den tidligere gældende dagpengesats, indførtes som en over- gangsordning indtil 1. juli 1977 reglen i § 2, stk. 2, hvorefter ændringen til den lavere, ens- artede dagpengesats ikke får forringende virk- ning på beregningen af dagpenge til medlem- mer, der den 21. maj 1976 modtog dagpenge.

Denne regel finder efter den fastlagte prak-